ŠLECHETNÝ DAREBÁK

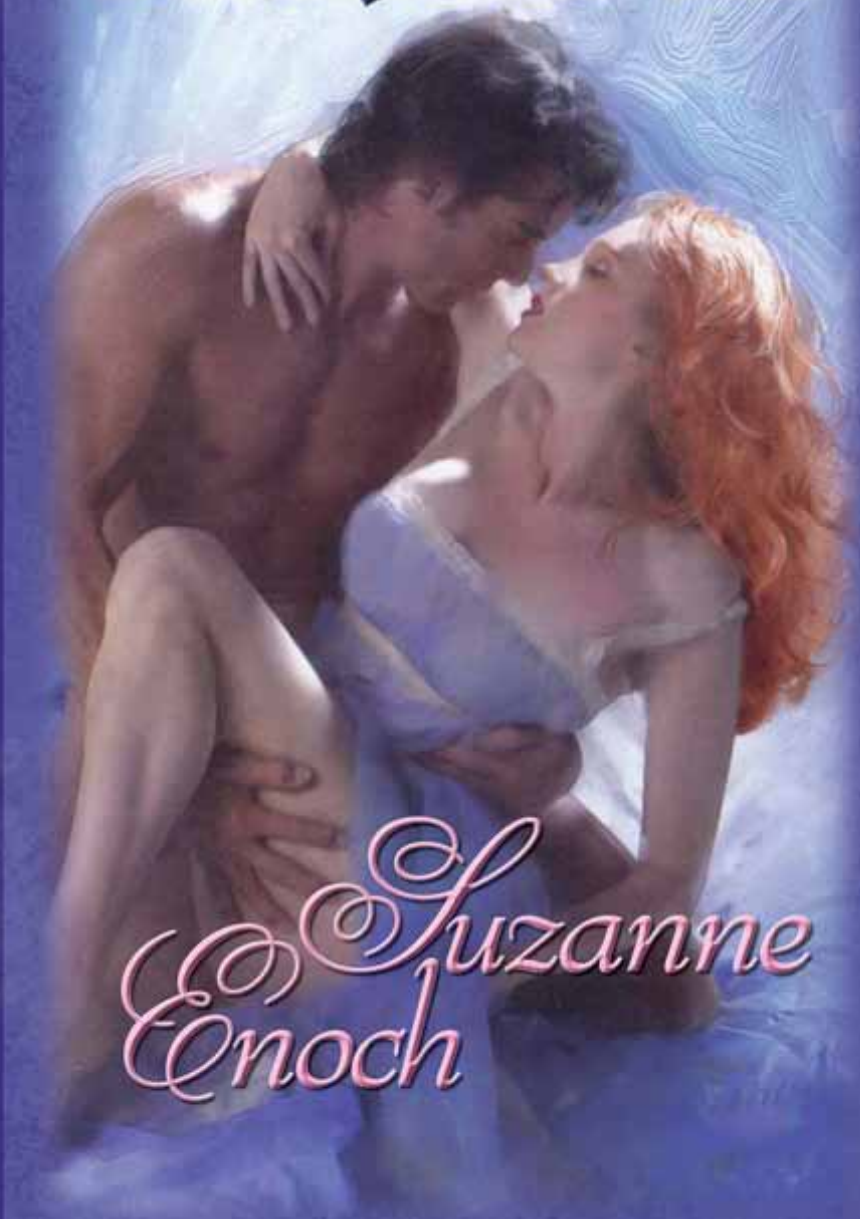

Suzanne Enoch

ŠLECHETNÝ DAREBÁK

Suzanne Enoch

2012

DOMINO

Copyright © 2009 by Suzanne Enoch
Translation © 2012 by Eva Fuková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ALWAYS A SCOUNDREL,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2009,
přeložila Eva Fuková
Odpovědná redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-760-4

Mým kamarádkám bohyním:

Karen Hawkinsové
Sabrině Jeffriesové
Claudii Dainové
Julii Londonové
Karen Roseové
Nicole Jordanové
Rachel Gibsonové

Kdo by si pomyslel, že ze skupinky blogerek se stanou přítelkyně
a podporovatelky?
Děkuji, dámy.

Dík i všem ostatním čtenářkám thegoddessblogs.com.
Každé ráno mě rozesmějete.

PROLOG

ÚNOR 1815
LONDÝN

„Nechci vést spořádaný život," řekl lord Bramwell Lowry Johns. Jedním douškem dopil skleničku whisky a znovu si dolil. „Za čtrnáct dní bych umřel nudou."

„Podle tebe spořádaný znamená nudný," poznamenal Sullivan Waring, který seděl naproti němu v klubu Jezebel's. „Na to, jakou máš pověst, jsi neuvěřitelně naivní," dodal.

„To ty jsi naivní," opáčil Bramwell a v jeho hlase bylo znát podráždění. Trochu ho překvapilo, že takové slovo hned neshořelo ve vzduchu, když bylo vysloveno v souvislosti s ním. *Naivní. Cha.* „Dokážeš si mě představit jako ženáče, který sedí doma a… vyšívá? Nebo hraje whist s nepříliš bystrou chotí? Anebo popíjí čaj a snaží se konverzovat?" Při té představě se zachvěl.

Phineas Bromley si odfrkl. „To, že se netoužíš oženit s žádnou z dívek, které jsi svedl, bys neměl svádět na manželství. Nevěstu si musíš vybírat pečlivěji."

Bram se ušklíbl. „Nemluvím o vašich ženách, takže se nemusíte urážet. Podařilo se vám najít jediné dvě slušné ženské v celé Anglii, ale ani tak bych s vámi neměnil."

„To mě poněkud uklidňuje," podotkl Sullivan a napil se.

„Můžete být rádi, že mi není cizí sebeovládání. S výjimkou vašich manželek ho ovšem nehodlám používat," pokračoval Bram.

„Nenašel sis tedy nevěstu kvůli své vybíravosti?"

Bram se podíval na Phina. „Já bych to přičítal stejnou měrou strachu a soucitu. Možná jsem bezcitný, ale rozhodně se netoužím trvale připoutat k nějaké ženě, ať už je nevinná nebo ne. Není mojí povin-

ností být pokračovatelem rodu – a nic jiného, kvůli čemu bych musel do kostela dřív, než budu v rakvi, mě nenapadá."

„Takže si hodláš po zbytek života užívat s děvkama, chlastat, hrát karty a kdekoho urážet?"

Bram se zachvěl. Zakládal si na tom, že nic nebere vážně, ale se svými dvěma přáteli, kteří se nedávno oženili, se o výhodách manželského svazku dohadovat nechce. „Phine, takhle hluboko bych nikdy neklesl. Víš, že mým cílem je upravit morální zásady tak, aby všechno, co provádím, bylo přijatelné."

„Tohle se nejspíš stalo v Sodomě a Gomoře," poznamenal Sullivan.

„V to můžeme jenom doufat. Proč se mi vlastně vy dva snažíte kázat o morálce a rodinném životě? Jednak zbytečně ztrácíte čas a jednak jeden z vás ještě nedávno vykrádal domy a druhý okrádal pocestné. Skutečný gentleman by se takovým povoláním pravděpodobně vyhnul. Ale vy ne. A navíc si myslíte, že jenom vy dva máte právo chovat se neslušně, což je od vás pěkně sobecké."

Phineas a Sullivan se na sebe podívali. Bram je znal několik let, protože spolu sloužili u První královské kavalerie na Pyrenejském poloostrově. Se Sullivanem se znal dokonce ještě déle, už od studií v Oxfordu. Věděl tedy, co ten pohled znamená. Budou mu radit. Dobrý bože. Kdyby měl dnes večer lepší program, dávno by odešel – a vzal si s sebou láhev. Ale v tuto roční dobu Londýn příliš zábavy nenabízí.

„Když už hovoříme o našich husarských kouscích," začal racionálně založený Phin, „co si k čertu myslíš, že děláš, Brame? Ta tvoje nová hra je pořádně lehkovážná a nesmyslná. A nebezpečná."

„Právě o lehkovážnost jde, Phine," podotkl Bram a upřel zrak na Sullivana. Než se mohl druhý kamarád také zapojit do debaty, pokračoval: „To ty jsi mě inspiroval, Sully, a já jsem tvůj nápad jen dovedl k dokonalosti."

„Děkuju, ale o uznání, že jsem ti posloužil jako inspirace pro nového koníčka, nestojím," opáčil Sullivan. „Já jsem měl ke svému jednání důvod."

„Ano. Obrazy, které jsi kradl, ti patřily. Těší mě, že jsi měl cíl, za který stálo bojovat. To já nemám."

„Tak ty nebožáky přestaň okrádat."

„Řekl jsem, že nemám cíl, ale to neznamená, že nemám důvod."

„Jaký?"

„Do toho ti nic není. Začínáš být otravný."

Sullivan si poposedl. „Za své skutky se nestydím. Udělal bych to znovu už jen proto, že jsem se tak seznámil s Isabelou. Ale málem jsem skončil na šibenici. Nebýt…"

„Nebýt toho, že jsem se tenkrát vydával za tebe a vloupal se do dalšího domu," dokončil Bram a pohlédl na Phina. „I za tebe jsem se vydával, abych ti zachránil život. A panství tvého bratra. Tak mi přestaňte kázat a pomozte mi dopít tuhle láhev. Vím, co dělám. Nepotřebuju váš souhlas."

„Otázkou je," promluvil Phineas a natáhl k němu ruku s prázdnou skleničkou, „jestli poznáš, kdy přestat. Sebeovládání…"

„Je výmluva, kterou vymysleli ti, kteří nemají odvahu něco dotáhnout do konce," přerušil ho Bram otráveně. „Co jste se oženili, je s vámi nuda. Jste jako kdákající staré slepice, kterým vadí, že se kohout báječně baví," dodal a dlouze se napil.

„Brame…"

„Slepice si taky kdysi užívaly," nenechal ho Bram domluvit, „ale teď můžou jen kritizovat, protože je vykastrovali a paní Waringová a Bromleyová už jim nedovolí dovádět." Ti dva s ním už nevyrážejí tak často jako dřív. Kdysi všichni tři vedli nevázaný život, ale Phin a Sully teď podlehli kouzlu rodinného krbu. Krucinál, je to mrzuté. Ale co mrzuté, ostuda je to!

Phineas se zhluboka nadechl a pokrčil rameny. „Bůh ví, že nejsem žádný svatoušek. Nebudu ti připomínat, jaké následky s sebou nese porušení zákona. Víš moc dobře, do čeho se pouštíš."

„Ano. Mám prostě jiné cíle než vy. Jste šťastní, což je skvělé. Pokud jde o mě, nechci vést spokojený život," řekl Bram a dal přinést další láhev. „Dnes večer jsem si těch nesmyslů vyslechl až až."

„Tvrdíš, že si jsi vědom možných důsledků," pravil Sullivan tišším hlasem. „Já jen doufám, že je to pravda."

„Je. A těším se na ně," usmál se Bram.

1

KVĚTEN 1815

Lord Bramwell Lowry Johns se přikrčil ve vstupní hale. Tiskl se ke zdi a v ruce svíral vak se šperky. Záhy nato ho minul majordomus a zmizel v nejbližších dveřích. Svíce v místnosti jedna po druhé potemněly.

Bram se nadechl. Zamířil ke vchodu, otevřel a tiše vyklouzl ven. Opatrně za sebou zavřel těžké dubové dveře, seběhl po schodišti a spěchal pryč.

Tato noční výprava proběhla hladce – markýz z Braithewaitu si musí najmout služebnictvo s lepším sluchem. A taky by si měl začít pečlivěji vybírat své přátele, jestli nechce, aby se do jeho domu znovu vloupal. Bram se zlověstně usmál a zahnul za roh. Po chvilce došel k černému kočáru, který tam na něho ve stínu čekal. „Zpátky k sídlu Ackleyových," řekl a usadil se na čalouněném sedadle potaženém černou kůží. „Zastav na Brewer Street. Zbytek cesty dojdu pěšky."

„Ano, pane," přitakal Graham, mlaskl na koně a vzápětí se rozjeli.

Dnes to bylo snadné; riziko, že ho někdo přistihne, bylo minimální a kousek od domu čekal dobře odpružený kočár. Chybělo jen bušení srdce a zrychlený pulz. Nikdy nepřemýšlel, proč touží právě po takovém vzrušení ani proč musí pokaždé víc riskovat, aby se dostavilo. Výběr obětí k tomu všemu samozřejmě také patřil, ale byl druhořadý. Samotná kořist pak byla daleko na třetím místě.

Aniž se na věci podíval, hodil brašnu do skryté truhly pod protějším sedadlem. V neděli najde farář v kostele svatého Michaela v Knightsbridgi v pokladničce hezké překvapení. Bram by se nikdy k dobročinnosti nepřiznal, není přece žádný Robin Hood, jenom ty tretky nepotřebuje. I když si zakládal na tom, jak hluboko klesl, dych-

tit po pokladech jiných aristokratů bylo pod jeho úroveň. S výjimkou jejich manželek, samozřejmě.

Zítra se bude Mayfairem šířit zpráva o tom, že se Černý panter opět vloupal do domu nějakého šlechtice a odcizil několik velice cenných cetek. Rozhodně není prvním lupičem, který děsí londýnskou smetánku, ale když nic jiného, aspoň této profesi dodal jistý lesk. Nehodlá s tím přestat, dokud se neobjeví něco… zajímavějšího. Na rozdíl od svých dvou přátel nechce ukrást pár věcí, potom se zamilovat a strávit zbytek života v teple rodinného krbu.

„Brewer Street, pane," ozval se Grahamův hlas. Kočí sklopil schůdky a Bram vystoupil. „Dnes večer tě už nebudu potřebovat," řekl. „Domů se dopravím sám." Pak se ušklíbl a dodal: „Nebo když ne domů, tak někam jinam."

Jeho služebnictvo je zvyklé, že jim nesděluje, kde stráví noc. Graham přikývl. „Dobře, pane," řekl a odjel.

Bram se rozhlédl a přelezl kamennou zeď lemující zadní část zahrad Ackleyových. Oprášil si černý svrchník a kalhoty a vydal se kolem malého jezírka k terase. Netrvalo mu to snad ani dvacet minut a nikdo nic neví. Teď by si dal něco ostrého k pití, nebo ne, raději by…

Najednou na rukávu ucítil něčí ruku. „Tady jsi," zašeptala lady Ackleyová. „Už jsem si myslela, že sis našel jinou."

Hm, to není špatné. I tak jistě lze vyzrát na podrážděnost, která se ho dnes zmocnila. „Jinou? Dnes večer ne, Mirando. Nechceš mi ukázat tu nádhernou fresku, o níž ses onehdy zmínila?"

Žena zvedla obočí. V překrásných modrých očích měla zmatený pohled. „Jakou fresku, Brame?"

„To jsem řekl pro případ, že by nás náhodou někdo slyšel," vysvětlil trpělivě a napadlo ho, že kdyby si s ní chtěl i popovídat, přineslo by mu to jen zklamání.

„Ach tak. Nikdo tady není. Dala jsem si dobrý pozor. Lord Ackley se v knihovně chlubí novým atlasem."

„Tak dobře. Kde se můžeme oddat smrtelnému hříchu chtíče, aniž by nás někdo vyrušil?"

Miranda se zachichotala. Tomu zřejmě rozuměla. „V altánku. Je tam čalouněné lehátko."

„Výtečně."